

jen o činnost nevýrobní. Pokud jde tudíž o to, zda v závodě žalované bylo pokračováno ve výrobní činnosti i po 31. říjnu 1934 nebo po 29. říjnu 1934, tvrdila každá strana něco jiného a jejich tvrzení se nestala nespornými, ani když za odvolacího řízení přednesly, že se dne 31. října 1934 v závodě žalované fakticky pracovalo, neboť z toho přednesu stran nelze seznati, o jakou činnost v závodě žalované šlo. Vycházel-li odvolací soud při právním posouzení z předpokladu, že podle nesporného přednesu stran nebyl podnik žalované dne 31. října 1934 zastaven, učinil tak neprávem, poněvadž prohlášení stran u odvolacího soudu bylo tak neurčité, že nebylo možno usuzovati na nespornost tvrzení stran. Není tu proto zjištěn nezávadný skutkový podklad pro právní závěr, zda závodní výbor v podniku žalované byl zrušen již v době, kdy byla žalobci dána výpověď, či zda k zrušení závodního výboru došlo teprve dne 1. dubna 1935, jak tvrdil žalobce. Zjištění tohoto skutkového podkladu jest však pro spor důležité, neboť na něm závisí rozřešení otázky, zda žalovaná firma mohla vypovědět žalobce bez souhlasu rozhodčí komise podle § 22 zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. Kdyby bylo bývalo k propuštění žalobcovu potřebí souhlasu rozhodčí komise podle § 22 zák. č. 330/1921 Sb. z. a n., byla by výpověď, jež by mu byla dána bez jejího souhlasu, neplatná a žalobce měl by proti žalované veškerá práva ze služební smlouvy (srov. rozh. č. 4296 Sb. n. s.). K platnosti výpovědi žalobci dané by však stačilo, kdyby výpověď byla dána ke dni, kdy závodní výbor v podniku žalované byl již zrušen zastavením závodu, třebaž služební poměr byl vypověděn v době, kdy závodní výbor v podniku žalované ještě trval. Ochrana poskytnutá zaměstnanci ustanovením druhého odstavce § 22 zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. při propuštění čelí tomu, aby byl služební poměr rozvázn za trvání závodního výboru, nebrání však tomu, aby zaměstnanci byla dána výpověď, kterou se má služební poměr skončiti teprve k době (ke dni), kdy již závodní výbor nebude trvati vůbec, neboť takovou výpovědí se nikterak neohrožuje řádné vykonávání členské funkce v závodním výboru. Ježto odvolací soud neučinil potřebná skutková zjištění, aby věc byla posouzena podle právních zásad právě vytčených, musil býti napadený rozsudek podle § 35, odst. 2, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu, aby po doplnění přednesu stran o tom, v jaké činnosti bylo v závodě žalované i v říjnu 1934 a v době pozdější pokračováno, a po zjištění druhu a způsobu této činnosti ve věci znova rozhodl. Při tom musí odvolací soud uvážiti, že v souzeném sporu jde o otázku, zda byla žalobci dána platně výpověď, a nikoli o to, zda lhůta výpovědní měla býti počítána od jiného dne, než to činila žalovaná.

Čís. 17190.

Pokud není ustanoveno jinak, platí o účincích přerušení řízení podle vládn. nař. č. 199/1938 Sb. z. a n. a pokračování v něm předpisy civilního řádu soudního (§§ 163 a další c. ř. s.).

Přerušeni sporu vyslovené soudem podle § 4 dotč. vlád. nař. nepřestává zpravidla samo sebou, a to ani odpadnutím důvodu, pro který nastalo.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1939, R I 1557/38.)

Dne 10. září 1938 byla podána na žalovaného Adolfa M., kamenického mistra v O., žaloba o zaplacení 2.156 Kč s přísl. Procesní soud nařídil teprve dne 5. října 1938 ústní jednání na den 12. října 1938. Obeslání k tomuto ústnímu jednání bylo žalovanému doručeno dne 11. října 1938. Ježto se žalovaný k ústnímu jednání nedostavil, byl k žalobcovu návrhu dne 12. října 1938 vydán proti žalovanému rozsudek pro zmeškání, jenž mu byl doručen dne 20. října 1938. Ježto podle mobilisační vyhlášky konal vojenskou službu od 24. září 1938 do 4. října 1938 a byl tudíž v této době vojenskou osobou v činné službě za branné pohotovosti státu (§ 1, odst. 1, vlád. nař. č. 199/1938 Sb. z. a n.), takže tu byly podmínky, aby účinky přerušeni řízení nastaly dnem 24. září 1938, kdy žalovaný nastoupil činnou službu vojenskou (§ 1, odst. 1, poslední věta, uved. vlád. nař.), podal žalovaný dne 31. října 1938 návrh, aby bylo podle § 4 vlád. nař. č. 199/1938 Sb. z. a n. vysloveno, že nastalo přerušeni sporu dne 23. září 1938 a že se zrušují rozhodnutí a opatření vydaná po nastalém přerušeni, zejména rozsudek pro zmeškání. Soud první stolice vyhověl návrhu vysloviv, že dnem 24. září 1938 nastalo přerušeni sporu, a důsledkem toho zrušil vydaný rozsudek pro zmeškání s tím, že po právní moci jeho usnesení bude nařízeno nové ústní jednání. Rekursní soud k žalobcovu rekursu zamítl návrh žalovaného. Důvody: Podle § 1 vlád. nař. ze dne 26. září 1938 č. 199 Sb. z. a n. má se řízení ve sporu přerušiti, jestliže některá strana jest vojenskou osobou v činné službě za branné pohotovosti státu, při čemž účinky přerušeni řízení nastanou dnem, kdy k této okolnosti u strany došlo. Podle § 5, odst. 2, první věty, uved. vlád. nař. trvá přerušeni řízení, dokud nezanikla okolnost, pro kterou nastalo přerušeni. Účinek přerušeni jest pak podle § 163 c. ř. s. ten, že dokud přerušeni trvá, nelze vydávati obsílky k projednání sporu, že obsílky již dříve snad na dobu po způsobeném přerušeni vydané pozbývají své působnosti, že přestane běh každé lhůty k provedení jakéhokoliv procesního úkonu a že procesní úkony za přerušeni vykonané některou stranou hledíc na zahájenou rozepři nemají právního účinku proti druhé straně. V souzeném případě nařídil první soud ústní jednání ustanovené na 12. října 1938 teprve dne 5. října 1938, obeslání k tomuto ústnímu jednání bylo doručeno žalovanému podle zpátečního lístku dne 11. října 1938 a následujícího dne 12. října 1938 byl proti žalovanému, jenž se nedostavil, vydán rozsudek pro zmeškání. Spadají tudíž veškeré tyto uvedené procesní úkony do doby od 5. do 12. října 1938, tudíž do doby, kdy žalovaný nebyl již vojenskou osobou v činné službě, a proto nelze v souzené věci užití předpisu vzpomenutého vládního nařízení o přerušeni řízení, neboť to, že žalovaný až do 4. října 1938 konal důsledkem mobilisace vojenskou službu, nemělo škodlivého účinku na vedení souzené rozepře. Z ustanovení § 4 uved. vlád. nař., že se přerušeni nevzta-

huje na takové procesní úkony, které mohou obstáti bez újmy stran, je zřejmé, že důvodem přerušení podle řečeného vládního nařízení jest obava, že nepřítomnost stran způsobená vojenskou službou mohla by mít vliv na vedení rozepře v neprospěch nepřítomné strany. Bylo proto stížnosti vyhověno, jak se stalo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Názor rekursního soudu nelze schváliti. Usnesením soudu první stolice bylo podle § 4 uved. vládn. nař. vysloveno, že nastalo přerušení sporu dnem 24. září 1938, což je v souhlase s ustanovením § 1, odst. 1, poslední věst řeč. vládn. nařízení.

Pokud v onom vládním nařízení není jinak ustanoveno, platí o účincích přerušení a o pokračování v řízení přerušném předpisy civilního řádu soudního (§ 163 a násl.).

Přerušení řízení, když jednou nastalo, může přestatí — vyjma určité případy, o které v souzené věci nejde (§§ 152, odst. 3, 190, odst. 3, 191, odst. 3, 546, odst. 2, 601, odst. 2, c. ř. s.) — jen po předchozím návrhu některé ze stran na pokračování v řízení (§ 164 c. ř. s.) a nepřestává samo sebou, a to ani odpadnutím důvodu, pro který nastalo.

Na uvedené zásadě nebylo nic změněno ani vládním zařízením č. 199/1938 Sb. z. a n., které naopak v § 5, odst. 4, výslovně mluví o návrzích stran na pokračování v řízení. Tomu nevádí ani ustanovení první věty druhého odstavce § 5 vládn. nař., že přerušení trvá, dokud nezanikla okolnost, pro kterou přerušení nastalo. Stejně nevádí ustanovení § 164 (resp. § 161, odst. 2, § 162 odst. 3) — o návrhu stran na pokračování v přerušném řízení — znění prvního odst. § 161 («po dobu, pokud tento stav trvá») a prvního odstavce § 162 («až do odstranění překážky»).

Poněvadž jest splněn i další předpoklad § 4 uved. vládn. nař., že totiž procesní úkony, jejichž zrušení soudem první stolice se stalo, nemohou obstáti bez újmy žalovaného, správně rozhodl soud první stolice a bylo proto jeho usnesení obnoviti.

Čís. 17191.

Příslušnost pozůstalostního soudu k projednání pozůstalosti po zůstaviteli, který zemřel na Slovensku, se řídí předpisy o příslušnosti platnými na Slovensku (§§ 6 a 7 zák. čl. XVI:1894); podle nich je příslušný ten okresní soud, v jehož obvodě měl zůstavitel před smrtí poslední bydliště, a neměl-li je, okresní soud místa úmrtí.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1939, Nd I 523/38.)